Ч. 191 Пятниця 28 серпня (9 вересня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Ворохобня музулманів в Кандиї. — Нові сензацийні вісти в справі Драйфуса. — Знову чутка о анґльо-німецкім союзі і о порозуміню в справі хіньскій. — Клопоти іспаньского правительства з кортезами).

На Креті заворушилось знову. Оногдашні вісти подали лиш коротко, що в Кандиї вибухли якісь непокої, що Анґлійці бомбардують місто і що оно горить в кількох місцях. Вже сама вість о бомбардованю мусіла вказувати на то, що в Кандиї стало ся щось вельми поважного; нинішні вісти потверджують то. Борба музулман з анґлійским войском була завзята. Музулмани убили анґлійского віцеконсуля, одного офіцира і 12 вояків а двох офіцирів і 40 вояків єсть ранених. Кілько людий згинуло по стороні музулманьскій, не знати; кажуть лиш, що дуже богато. Борба тягнула ся цілий день і до пізна в ночи. Німецкий консулят згорів до тла. Ворохобники нападали також і на турецке войско. Австро-угорский консуль Піндтер вислав вчера з Канеї один крайсер торпедовий до Кандиї, щоби там взяти в опіку проживаючі в місті родини австро-угорских підданих і на случай потреби забрати їх на корабель.

Анґлійскі ґазети доносять, що причиною ворохобні була та обставина, що магометанам не позволено вертати до їх родимих сіл. Від часу, коли войско турецке уступило ся з більшої части острова, музулмани мусять дивити ся на то, як христіяни забирають їм їх посілости, їх ґрунти і доми, отже побоюють ся, що коли войско турецке зовсім уступить, они не прийдуть назад до своєї власности. В містах, до котрих они повтікали перед христіянами, держать їх примусово, серед великої їх маси настав голод і велика нужда, а христіянам тимчасом вільно свобідно ходити з міст до сіл і на відворот. Times промавляє за тим, щоби дати безусловну запоруку, що магометаньскому населеню не стане ся ніяка кривда.

Послідні події в Кандиї не будуть мати мабуть ніяких поважнійших наслідків; що найбільше Анґлія зажадає якогось відшкодованя від Туреччини, отже на Туреччині змеле ся. В берлиньских кругах політичних, найбільше сею справою интересованих не надають їй ніякого значіня політичного для Німеччини. Там кажуть, що спалене німецкого консуляту було лиш другорядним наслідком музулманьскої ворохобні, виміреної поправді проти Анґлійців. Подія ся не змінить дотеперішного становища Німеччини в справі кретийскій. Німеччина не вишле ані одного воєнного корабля на води кретийскі. Так само доказують і анґлійскі ґазети, що з причини вибуху ворохобні в Кандиї нема обави о якісь нові комплікациї европейскі.

З Парижа наспіли нині знов сензацийні вісти, хоч що правда поки що лиш в формі чутки. Вчера іменно розійшла ся в Парижи чутка, що Естергази утік. Вчерашні ґазети звертають увагу на то, що Естергазого вже від кількох днів ніхто не видів і не знати, де він подів ся. Як звістно подала була ґазета „Gaulois“ незаперечену доси нікими вість, що Естергази дав ся почути перед своїми знакомими, що готов признати ся до авторства звістного бордеро, отже настав тепер здогад, що інтересовані в сій справі особи постарали ся о то, щоби Естергази утік. Прихильні Драйфусови ґазети нападають тепер на правительство за то, що оно небезпечному злочинцеви дало можність втечи. Розійшлась була також поголоска, що і Паті де Клям утік з Парижа, але показала ся неправдивою, бо він виїздив лиш на короткий час і вернув назад до Парижа.

Друга сензацийна вість також в формі поголоски єсть, що міністер війни ґен. Цурлінден відкрив в ґенеральнім штабі нового фальшівника і що в сій справі має бути скомпромітованих богато офіцирів. Особи, добре поінформовані в сій справі, кажуть, що богато викритих в послідних часах даних промавляє за тим, що і два прочі листи, на котрі Кавеняк покликував ся в палаті послів, яко на рішучий доказ вини Драйфуса, були сфальшовані в ґенеральнім штабі. Кажуть іменно, що оба ті листи, суть відповідию другого аташе войскового (італіяньского Паніццарді'го) на той лист першого з них (німецкого аташе войскового, Шварцкоппена), котрий як то показало ся сфальшував Ганрі. З того здогад простий і легкий: коли сей перший лист був сфальшований, то і тамті два яко відповідь на него суть також сфальшовані.

В Берлині розійшла ся вість, що з нагоди заключеня в Льондоні анґльо-німецкого союза доведено також до повного порозуміня ґруп фінансових, німецкої і анґлійскої в справі інвестиций в Хіні. Що більше дійшло також до порозуміня з інтересованими в Хіні ґрупами фінансовими, француском і російскою. Тим способом усунено всяку конкуренцию поодиноких країв що-до предприємств фінансових і промислових в Хіні.

На вчерашнім засіданю іспаньского сенату ґен. Вайлер остро критикував поступоване іспаньского правительства, котре лишило ґенералів без ніякої помочи і тим способом взяло

---

14)

НА ЗГАРИЩАХ.

(Повість Кл. Юноши. — З польского).

(Дальше).

Та й з виду був Янкель инший. Борода у него була трохи коротша, на голові мав все нову аксамітну ярмурку, а пейси були все хорошо уложені причесані і коротенькі. Єго капота була тепер о кілька цалів підкрöвна, деколи чоботи блищали а капелюх був все наймоднійший, так що Янкель міг справедливо уважати себе за найбільшого елеґанта в місті.

І потовстів пан Янкель, набрав тіла і поваги і хоч ще не був старий, однако оженив вже трех синів, віддав дві дочки і крім того радував ся ще дома видом кількох дуже ніжних чад свого роду, ще так ніжних і малих, що треба їм було купувати для утіхи медівники.

Кождого рана, коли єго співгорожани, як колись Атенці, сходили ся на болотнистім ринку і оповідали собі о найсьвіжійших новинах — приходив також і пан Янкель.

Як мудрий чоловік, був скупий в словах і не любив богато говорити; однако слухав уважно і після того розглядав ся в положеню, яке витворювала та мала біржа. Вступав також по дорозі на почту, де вічливий урядник позваляв єму в ґазеті переглядати ціни збіжа і оковити.

То всьо робив пан Янкель з повагою, відповідаючою єго теперішному становищу.

Як раз і тепер вибирав ся на ринок. Накрив голову аксамітною шапкою, взяв в руку закривлену палицю і вже переступав поріг свого дому, коли від подвіря вбіг задиханий хлопчина і вже здалека кричав:

— Янкель, Янкель! Велика новина, така цікава річ!

Пан Янкель, як пристало на поважного мужа, не вказував великої цікавости. Поглянув лиш уважно на хлопця і спитав коротко:

— Ни?

— Ох — кричав хлопець — заріцкий пан приїхав із заграниці.

Янкель незамітно усьміхнув ся, відтак сягнув до глубокої кишені, а добувши з неї пятака, дав хлопцеви за добру новину.

Ми повинні тепер пояснити, чому та вість могла обходити Янкля і чому викликала она велике оживлене в цілім болотнистім місточку. Горожани-купці приймили єї з великою радостию, однако не тому, щоби їх мало так чуже щастє зворушити, але радше з тої причини, що приїзд пана Кароля приносив їм якийсь проміньчик надії. Від кільканайцятьох літ фільварок заріцкий постепенно, але постійно, переставав бути для них полем зарібку.

Дирдейко твердо до того прямував, з упором і витревалостию Жмудина. Відпродавши селянам часть ґрунту, визволив фільварок від тяжких і небезпечних довгів і уникнув конечности затягати нові, а пізнійше вже не хотів відновлювати контракту з коровієм; млин випустив в аренду фаховому мельникови, а на коршмі посадив якогось міщанина-різника.

Послідний виїхав з Заріча пан Янкель Пацановер, котрому, як ми вже бачили, приносило нове заняте, т. є. ведене інтересів з посесорами фільварків і обідніними властителями більшої посілости хороші зарібки.

У фільварку і в селі було тихо, спокійно, пияньство зменшило ся о много, селяни чим дальше приходили поволи до заможности.

Такий оборот річий цілком не тішив мешканців місточка і они робили всьо що могли, аби повернути на втрачене становище. Однако при Дирдейку було то неможливим, бо то був відтак твердий як камінь і навіть не дав ся заманити висшими цінами посесиї. По смерти Жмудина розпочали ся переговори на ново; до Заріча приїздив пан Янкель, толкував, кілько така система приносе страт, о скілько більші могли би бути доходи, коли би приняти корисні предложеня нових конкурентів — говорив навіть, що то погано зривати з традициєю — і доказував з незвичайною красномовностию, що Господь Бог вже так сьвіт устроїв, що без людий в роді Янкля не може обійти ся ніякий дідич.

Пані Каролева приймала Янкля дуже чемно, просила сідати, частувала чаєм, питала

на себе одвічальність за всї неудачі і похибки війни. В палаті послів поставив знов пос. Сальмерон внесене, щоби цїле міністерство потягнути до одвічальности за війну з Америкою, з причини заключеня мира і застановленя прав конституцийних. В палаті послів піднялa ся тоди така буча, що аж треба було зарядити тайне засїдане.

Новинки.

Львів дня 8-го вересня 1898.

— **Є. В. Цїсар** уділив громадянам Дорожева середного в самбірскім повітї 100 зр. запомоги на внутрішне устроєне нововибудованої філїяльної церкви.

— **Именованя.** П. Мінїстер просьвіти именував директора женьскої школи видїлової в Тернополи, Володислава Сатке'го старшим учителем в мужескій семинариї учительскій в Тернополи.

— **Конкурс.** Ц. к. краєва Рада шкільна оголошує конкурс на посади учителїв співу і музики при ц. к. мужеских семинариях учительских в Коросні і Ряшеві. Першеньство будуть мати ті кандидати, що мають кваліфікацию до народних шкіл. Платня 1040 зр. і право до побираня пятилїтних додатків по 100 зр. Подана треба вносити до 15 жовтня с. р.

— **До руских паралєльок черновецкої ґимназиї** записало ся в сім році до I-ої кляси 51 учеників, до II-ої 27 і тількож до третої. Загалом числять ті три паралєльні кляси 105 учеників.

— **В рускій школї видїловій** у Львові відбуло ся вї второк торжественне відкрите року шкільного. О годинї 9-ій відслужив катихит о. Д. Лопатиньский в Успеньскій церкви богослужене, на котре окрім учениць і збору учительского прибули також деякі гості. По богослуженю удали ся учениці в супроводї учительок до салї шкільної (ул. Вірменьска ч. 2 на II. поверсї), де оо. Лопатиньский і Яримович осьвятили шкільні комнати, пристроєні Розпятєм I. Христа і портретом Є. В. Цїсаря. Окрім учениць і збору учительского прибули на се торжество члени Ради шк. кр. крил. о. Тороньский і Ол. Барвіньский і кілька осіб приватних. По посьвяченю комнат промовив до учениць голова руского товариства педаґоґічного, директор п. Е. Харкевич і висказав надію, що пожертвоване збору учительского і пильність, витревалість та добре поведене учениць причинять ся до того, що та школа узискає право публичности. Сю теплу промову закінчив директор окликом в честь Монарха, котрий присутні трикратно з одушевленєм повторили. Мимо того, що позволенє на відкрите I. кляси видїлової (після давнїйшого пляну V-ої) наспіло аж в послїдних днях серпня і оповіщене в часописях про вписи запізно дійшло до відомости руских родичів, вписало ся 32 учениць переважно місцевих і тим зазначено дійстну потребу такої школи у Львові. Школу сю удержує Руске товариство педаґоґічне з незначних своїх фондів, позаяк учениці побирають науку безплатно. Обовязком отже рускої суспільности піддержати сї благородні змаганя Руского товариства педаґоґічного і пожертвоване збору учительского (учителї і учительки уділяють науки зовсїм безкористно) і складками на удержане школи, як і вписуванем в члени товариства (річна вкладка 50 кр.) попирати єго змаганя.

— **Про руский театр** доносять з Сокаля, що публика учащає досить численно і вповні вдоволена виставами театру. Особливо голос п. М. Коссаківної подає як найкрасші надії, а пп. Григорович (тенор) і Рубчак (бас) суть вже тепер сьпіваками, що так під взглядом материялу голосового, як і модуляциї та декламациї і гри сценїчної вибили ся понад середну міру.

— **Корпусні маневри** в Галичинї кінчать ся. Перемиский корпус кінчить вправи 8-го с. м., а дня сего наступить поворот резервістів домів зелїзницею з Перемишля, Ярослава і Радимна. — Корпус львівский кінчить сегорічні маневри дня 11-го вересня, а резервісти поїдуть до дому зелїзницею переважно з Ходорова.

— **„Підгірска спілка“** в Станиславові устроїла три господарскі віча, а то в Тисьменичанах дня 21 серпня, в Отинїї дня 28 серпня і Галичи дня 4 вересня. Віча в Тисьменичанах і в Галичи випали дуже добре, в Отинїї слабше. Там прибуло всего 120 людий на віче, а до „Підгірскої спілки“ приступило лиш десятьох.

— **Несподївана спадщина.** Одна убога швачка в Росиї дістала по своїм вуйку Сазікові з Петербурга 4,500.000 рублїв в спадщинї. Сазіков помер послїдними часами в купелевій місцевости Спаа і уходив загально за незаможного.

— **Нещастна пригода.** З Ожидова доносять: В понедїлок дня 6-го с. м. при вибираню шутру на дорогу напротив церкви, обірвала ся глина і земля засипала одного хлопця та дві дівчині. Мимо скорої і енерґічної помочи добуто но півгодинній праци вже лиш три трупи.

— **З Дрогобича** доносять під днем 6 с. м.: Поліцияпт міский Стефан Капко упав на зелїзничім двірци з даху почтового воза і так сильно ударив ся в голову, що дізнав потрясеня мозку. Нещастний чоловік по довгих муках помер в понедїлок.

— **В Тернополи** розпочав ся вчера перед судом присяжних процес експедиторки почтової з Нижбірка старого (пов. гусятиньского). Єлисавети Лящакової, о спроневірене суми 6260 зр. за помочию фальшивих переказів почтових. Перед судом станули, крім головної обжалованої: єї чоловік Иван Лящак, учитель народний в Нижбірку; Павло Станкевич, возьний філії банку австро-угорского в Тернополи; Франціщка з Лящаків Станкевичева, жінка возного; і Ізаак Нахт з Тернополя, котрі помагали Лящаковій відбирати гроші сумами: 500, 498, 300. 200 зр. і т. д. Ів. Лящак помагав 11 разів, Станкевич 8 разів, Станкевичева 3 рази а Нахт 9 разів. Лящакова признає ся до вини, але каже, що она хотїла поїхати до Америки, щоби там від богатого вуйка, фабриканта фортепянів роздобути гроші на покрите недобору в касї; що раз згубила 1800 зр. і то було причиною, що відтак допускала ся спроневіреня.

— **Невдала проба підкупленя суду.** В Самборі відбуває ся тепер розправа перед судом присяжних против Йосля Фрізля і товаришів за фальшоване 10-гульденових банкнотів. Ще в 1896 р. появили ся в Самборі фальшиві десятки, а жандармерия вислїдила цїлу шайку фальшивників, замешкалу в Мункачи на Угорщинї, котра засмотрювала много повітів в Галичинї тими фальсифікатами. Та банда фальшивників висилала фальсифікати до Яворова, Мостиск, Городка, Перемишля, Хирова, Устрік, Лютовиск, Скольного, Перемишлян, Долини, Мединич, Старого-міста, Дрогобича, Турки і до инших місць, отже промисл вів ся на високу скалю. Підчас ревізиї найдено сотки готових фальсифікатів. Кільканайцять членів тої шайки дістало ся в руки суду самбірского, а той позасуджував їх по кількатиждневій розправі на різні кари: від пів року до 3 лїт, кількох на 7, 8 і 12 лїт, а двох — Сімхе Горна з Мокрян і Ушера Торашрайбера — навіть по 17 лїт тяжкої вязниці. Сї два послїдні „не вдержали языка“ і забагли більшого товариства, отже видали прочих спільників, а именно Йоська Фрізля і Мошка Фрідмана, „дуже порядних“ купців богачів з Комарна. Они то мали бути посередниками в доставі фальшивих десяток, па їх руки присилано їх, а они роздавали дальшим міняйлом. Отже Фрізель і Фрідман станули тепер перед кратками і против них веде ся розправа. В суботу підчас розправи зголосив ся один судия присяжний, маючий шляхтич Городиский з Городища, і заявив перед трибуналом, що онегди вечером приступив до него якийсь жид з рудою бородою, просив єго о вагляд для Фрідмана, а опісля всунув єму „щось“ до кишенї.

о новини — але що до інтересу заявила рішучо, що мусить держати ся системи покійного управителя і що аж до приїзду мужа не зробить найменшої зміни.

Делїкатний розум Янкля і єго поважні толкованя не принесли нїякого успіху — і з тої причини приїзд пана Кароля був для місточка цїкавою новиною; з тої причини той хлопець, що приніс єї Янклеви, одержав таку величаву, як на ті тяжкі часи винагороду.

Янклеви несподївана вість змінила програму цїлого дня. Замість іти, як звичайно на ринок вернув до дому і почав вибирати ся в дорогу.

Рівночасно поручив свому фірманови, аби приладив бричку, що не належало до легких задач, бо перед кождим виїздом коваль і римар мусїли щось в тім гарнім повозї направляти.

Давнїйше, коли Янкель мешкав ще в Зарічи, їздив звичайно бідою, котру тягнув знаний нам вже кінь, слїпий каштанок, той варият, що раз трохи житя свого хлїбодавця не збавив.

Нинї часи змінили ся; каштана - варията давно вже пси з'їли на оболони, а біда не лицювала нї з теперішним становищем Янкля нї не була відповідна з огляду на здоровлє Янкля. Нинї їзда на таким невигідним сидженю справлялаби пану Янклеви болї і бите серця, а однак минувшого року їздив пан Янкель аж до Карльсбада, пив води, а кілько то єго коштувало!? Янкель не без гордости згадував о тім видатку і любив втручувати до розмови спомини о подробицях тої курацийної прогульки.

Коли фірман, а рівночасно і писар від ріжних інтересів, Мехель, займив ся доповнюванєм численних шрубок і ременів, яких бракувало при повозї, засів пан Янкель до снїданя і роздумував, в який спосіб повитати повертаючого по тільких лїтах дїдича.

Укладав собі в думцї коротку але сердечну бесїду, котра висказувала би не лише радість самого Янкля, але й утїху цїлого місточка з повороту такої достойної і благородної особи, а рівночасно й надію, що при добрім здоровлю і дуже довгім житю взаїмні відносини уложать ся добре і згідно, а система давного управителя змінить ся в пожаданий від обох сторін спосіб. Так як єсть нинї то нї до чого не доведе, так нїколи не робило ся і повне на будуче не буде робити ся.

Бо й до чого то веде? Навіть збіжа не уміли продавати за давного ладу. Не знати було хто купив, коли купив і чи купив? Лише наче вложили мішки на вози, відослали на зелїзницю — і по всїм. Чи то порядно? Чи коли пани, достойні особи, ведуть так інтереси? Вільно було тамтому — бо він був лиш управителем — робити дурниці, єго нїхто не наглядав, нїхто єго в тій роботї не спиняв; але коли сам дїдич обіймив управу, то єму не випадає встидати ся, він мусить вже робити так, як инші дуже честні і порядні пани...

Довго так роздумував Янкель, гладив бороду і укладав плян дуже пересьвідчуючої бесїди; відтак встав, одів ся в сьвяточну одїж, заложив нову шапку і почав проходжувати ся по комнаті, укладаючи ріжні пляни — а були они видко численні і ріжнородні, бо на лици Янкля малювали ся ріжні враженя. То усьміхав ся глумливо, то поважно вздумував ся, то знов з нетерпеливости чїхав ся в голову.

Вкінци по нерівнім подвірю щось загуркотїло; по клекотаню і брязкотї ріжнородного зелїза пан Пацановер пізнав свій власний повіз.

Повіз пана Янкля задержав ся справді перед ґанком.

Була то бричка на ресорах, дуже старосьвітскої роботи, колись здаєть ся жовта, але нинї вже не знати якої краски. З єї пообдираних боків виглядала солома, а зломаний ступінь до всїданя був привязаний посторонком.

Той археольоґічний оказ купив пан Пацановер на лїцитациї по якімсь викиненім посесорі; звідтам походили також і старі анґлїйскі шори, в котрі була прибрана пара коний, знана добре в цїлім місточку, а навіть і в околици. Один з них був величезного росту, войсковий, що нїколи не тратив відваги і все носив голову до гори, другий маленький, з запалими боками і головою спущеною до землї.

Пан Янкель одїтий в сьвяточну одїж закурив порцелянову люльку на довгім цибуси і розсів ся поважно в бричцї. Мехель ударив кілька разів бичем шкапи і повіз з клекотом і брязкотом покотив ся по нерівнім бруцї місточка.

Не будемо супроводити поважаного фінансиста в тій подорожи, тим більше, що заки дойде до Заріча, мусить ще по дорозї залагодити кілька інтересів — а натомість випередимо єго і загляньмо до знакомого двора, в котрім сльози і вітханя уступили перед радостию, в котрім тепер так гамірно і весело.

Здаєть ся, що всї чорні хвилї вже погребані та що ваясніла вже зоря нового і лїпшого житя.

Що правда, дармо було би силувати ся точно описати сцену повороту і повитаня по так довгій неприсутности. В першій хвили уста

Що се, присяжний не знає, бо не торкав того. В салі викликало то загальне зворушенє, а возьний судовий витягнув з кишені Городиского завитих три десятки. Також другий судия присяжний зложив три десятки, котрі впхнув єму син обжалованого Фрідмана, при помочи другого жида Фрая, доставця дерева до суду. Обох їх увязнено, а взагалї увязнено за перекупство шість виновників. Мимо внесеня оборонця др. Горовіца, щоби відрочити розправу, бо в таких услівях годї сподївати ся безсторонного вердикту судиїв присяжних, розправа веде ся дальше.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-наукового вістника** книжка VIII і IX за місяць серпень і вересень вийшла вже і містить в собі: Заким рушить поїзд — нарис Ів. Франка; Чумаки — комедия Ів. Тобилевича (Карпенка-Карого); Наш альбом — поезиї всїляких авторів; Зустріч — етюд Наталки Полтавки; Фелька — новеля Гната Домбровского; Злочинець Сальва — виривки з повісти Еміля Золя Paris; Американьский претендент — повість Марка Твайна. — В части науковій: Тимотей Бордуляк (з портретом) — лїтературно-критичний нарис Осипа Маковея; — Яків Іванович Щоголїв (з портретом); — Новини нашої лїтератури; — З російскої України — Spectator-a; — З культурного житя на Українї — Гр. Коваленка; — Жіночий рух у Франциї і в Німеччинї — Шірмахера, переклад Івана Франка; — Хронїка і біблїоґрафія.

— **Дзвінка ч. 15 і 16** з дня 5-го вересня с. р. містить: Картини з житя дітий „Малі герої“ Віри Лебедової; — стишки: „По вакациях“ Віри Лебедової і „Сонет“ Ол. Пчілки; — біоґрафію Як. Щоголева (з портретом); — докінчене дїточої комедийки „Сплетні“ Болеславича; — стишок „Три сини“ З. П.; — розвідку др. Черняхівского „Про воду“; — „Козацку співанку“ О. Філяретова; — казку „Дурна Ганна“ В. Андреянова; — „Казку про те, чому собаки котів, а коти миші гонять“; — стих Гетого „Рибалка“ в перекладї П. С.; — початок байки „Розмова з ожиновим корчем“; — оповістку, розвязки загадок з 14. числа і питаня. — Дзвінок, дуже гарно писана ґазетка для молодїжи; коштує всего 3 зр. річно і можна з неї богато научити ся. Тому заслугує на піддору і ширенє єї в як найширших кругах.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 7 вересня 1898.	пла-тять	жа-дають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	379·—	389·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	292·50	295·50
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97 20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот. 4½%	100·20	100·90
$4^{2}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	100.80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·70	98·40
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·10	96·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·80	96·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·50
Міста Станиславова	50·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·60	20·60
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·50	11·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	27·—	28·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·70	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·69	5·71
Рубель паперовий	1·27	1·27
100 марок німецких	58·85	58·92
Доляр америк.	2·40	2·50

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро-угорско-румуньский звязок зелїзничий: часть II. зшитка 1. З днем 1 вересня 1898 увійде в житє додаток V.

Моравско-шлезкий рух вуглевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 вересня 1898 увійшла в житє нова тарифа виїмкова.

Австро-угорско-росийский рух граничний. З днем 1 жовтня 1898 увійде в житє додаток II. до обовязуючої від 1 серпня 1895 тарифи часть II. зшитка 1 для висше наведеного руху граничного.

Торг збіжевий.

Львів дня 7-го вересня: Пшениця 8·30 до 8·50 зр.; жито 6·30 до 7·60; ячмінь броварний 6·— до 7·—; ячмінь пашний 5·— до 5·50 овес 5·75 до 6·20; ріпак 11·— до 11·25; горох 0·— до 0·—; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка 8·50 до 9·—; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·30 до 5·50; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Базияш 8 вересня. Маневри закінчили ся вчера о 11 год. Є. Вел. Цїсар від'їхав вчера пополудни до Відня.

Канеа 8 вересня. В Кандиї згоріло 100 домів і погибло 150 музулманів; по сторонї анґлїйскій згинуло 20 людий а 50 єсть ранених.

Париж 8 вересня. Petit Republique висказує здогад, що Естергази утік спонуканий до того димісиєю Кавеняка. Впрочім вість о втечи Естергазого потребує ще потвердженя.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

мовчали, говорили лиш сльози і сердечні обійми. Але такі сльози скоро схнуть і по них наступає звичайно град питань коротких, уриваних, тих питань, що хотїли би відразу дослїдити історию цїлих лїт — що домагають ся відповідий, які ту історию обіймили би в кількох словах.

Пан Кароль, ущасливлений, споглядав то на жінку, в котрої хороших очах віднаходив давнїйший блеск, то на дочку, що з малої дитини, не знати коли, виросла на таку пречудну дївчину.

Старий Мартин прибіг також і повитав панича голосним плачем, люди з фільварку зійшли ся, селяни прибули з близших хат, так, що на хвилю занехано всякої роботи, бо кождий тиснув ся до двора, аби повитати так давно дожиданого.

Пан Кароль з виду не дуже змінив ся.

Лиш трохи споважнїв, зробив ся грубший, чоло стало висше а біляве волосе набрало немов яснїйшої краски.

Великі сиві очи поглядали отверто і щиро, як давнїйше, а коли обертали ся до жени або дочки, то в тім поглядї малювала ся радість і щастє.

Була то хвиля пополуднева. Оленка побігла до своєї комнатки і взяла ся до писаня, щоби як найскорше подїлити ся з братом і сестрою радістною вісткою, а пан Кароль подав свою одну руку жінцї і вийшов з нею до огорода.

Кілько-ж споминів лучило ся з тим огородом! Тїниста, холодна липова улиця чула колись тихі шепти любовні двоїх молодих, щасливих, люблячих ся єств.... тут також роздавав ся дзвінкий сьміх дїточок, а пізнїйше то все утихло, утихло на довго і лише зітханям самітної, опущеної вторував шелест листя, порушуваного вітром....

Нинї, по роках сумних, отже подвійно довгих, липи знов мають учути тихий шепіт, недосказані слова, котрі поцїлуй перериває в половинї.... Сїли на лавцї, він пестить білу руку, она склонила голову на єго рамя і упоєна радостию, щаслива, вслухує ся в звук єго слів, в котрих чути любов і вдячність. Чи-ж не належить ся їй то справедливо за витревалість, за працю, за печаливе виховане дїтий? Тож дякує їй словом, поглядом, стисненем руки, дякує і не бачить, що сонце хилить ся до заходу, що єго великий круг вже обсунув ся так низько, що з цїкавостию заглядає в улицю і попід зелений звід лип кидає величезний сніп червонаво-золотого проміня.

В щастю так скоро минають хвилї, немов би їх час обдарував крилами.

Ще одно устисненє, ще одно і ще.... по послїднім наступає послїдне, а відтак цїлий ряд перших знов.

Рука глядить улюбленої руки, груди скорше піднимають ся, а в зіницях дрожить полумя любови.

Може то спізнене, але й в осени бувають сонїшні дни, навіть і жовтень часом усьміхає ся до землї....

В таких хвилях фіялки цвитуть другий раз і блїднїюча травка набирає зеленїйшої краски....

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).